

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Vereniging Hoekschewaards Landschap

Žalovaný: Staatssecretaris van Economische Zaken

Předběžné otázky

Je prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2015/72 ze dne 3. prosince 2014, kterým se přijímá osmá aktualizace seznamu lokalit významných pro Společenství v atlantské biogeografické oblasti⁽¹⁾, platné v části, v níž se tímto prováděcím rozhodnutím do seznamu zařazuje lokalita „Haringvliet“ (NL1000015), v níž však není zahrnut Leenheerenpolder (polder Leenheeren)?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2015, L 18, s. 385.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná High Court of Justice, Family Division (England and Wales) dne 23. května 2016 – M. S. v. P. S.

(Věc C-283/16)

(2016/C 279/27)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

High Court of Justice, Family Division (England and Wales)

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: M. S.

Odpůrce: P. S.

Předběžné otázky

- 1) Přeje-li si osoba oprávněná z výživného v členském státě výkonu dosáhnout výkonu soudního rozhodnutí vydaného v její prospěch v jiném členském státě, poskytuje jí kapitola IV nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností (Úř. věst. 2009, L 7, s. 1) (nařízení o vyživovacích povinnostech) právo podat návrh na výkon rozhodnutí přímo k příslušnému orgánu dožádaného členského státu?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, má být kapitola IV nařízení o vyživovacích povinnostech vykládána v tom smyslu, že každý členský stát je povinen zavést postup nebo mechanismus umožňující přiznat toto právo?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Vestre Landsret (Dánsko) dne 26. května 2016 – Z Denmark ApS v. Skatteministeriet

(Věc C-299/16)

(2016/C 279/28)

Jednací jazyk: dánština

Předkládající soud

Vestre Landsret

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Z Denmark ApS

Žalovaný: Skatteministeriet

Předběžné otázky

1. Musí být čl. 1 odst. 1 směrnice 2003/49/ES⁽¹⁾ ve spojení s jejím čl. 1 odst. 4 vykládán v tom smyslu, že společnost, která je rezidentem členského státu podle článku 3 této směrnice a která za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, získá úrok od dceřiné společnosti z jiného členského státu, je „skutečným vlastníkem“ tohoto úroku pro účely této směrnice?
 - 1.1. Má být pojem „skutečný vlastník“ podle čl. 1 odst. 1 směrnice 2003/49/ES ve spojení s jejím čl. 1 odst. 4 vykládán v souladu s příslušným pojmem nacházejícím se v článku 11 vzorové úmluvy OECD o daních z příjmu a majetku z roku 1977?
 - 1.2. V případě kladné odpovědi na otázku 1.1., je třeba tento pojem vykládat pouze s ohledem na komentář k článku 11 vzorové úmluvy OECD o daních z příjmu a majetku z roku 1977 (odstavec 8), anebo lze při výkladu použít i následné komentáře včetně dodatků z roku 2003 týkajících se „prostřednických společností“ (odstavec 8.1, nyní odstavec 10.1), a dodatků z roku 2014 týkajících se „smluvních či zákonných povinností“ (odstavec 10.2)?
 - 1.3. Lze-li komentář z roku 2003 zohlednit při tomto výkladu, jaký význam má při posuzování otázky, zda lze konstatovat, že společnost není „skutečným vlastníkem“ pro účely směrnice 2003/49/ES, že předmětný úrok přirůstá k jistině, že příjemce úroku má smluvní či zákonnou povinnost převést jej na jinou osobu a většina osob, které stát, jehož rezidentem je osoba vyplácející úrok, považuje za „skutečné vlastníky“ úroku, je rezidenty v jiných členských státech nebo ve státech, s nimiž Dánsko uzavřelo smlouvu o zamezení dvojímu zdanění, takže podle vnitrostátních předpisů by nebyl dán základ pro sražení daně u zdroje, pokud by tyto osoby byly poskytovateli úvěru a úrok jim tak plynul přímo?
 - 1.4. Jaký význam má pro posouzení otázky, zda lze příjemce úroku považovat za „skutečného vlastníka“ pro účely uvedené směrnice, pokud předkládající soud dospěl po posouzení skutkového stavu k závěru, že příjemce — který nemá povinnost převést přijatý úrok na jinou osobu na základě smlouvy ani zákona — nemá „plné“ právo na to „požívat a užívat“ úrok ve smyslu komentáře z roku 2014 ke vzorové úmluvě OECD o daních z příjmu a majetku z roku 1977?
2. Je podmínkou k tomu, aby se členský stát mohl dovolávat čl. 5 odst. 1 směrnice týkajícího se uplatnění vnitrostátních předpisů zamezujících daňovým únikům a zneužití daňových režimů nebo čl. 5 odst. 2 této směrnice, že dotčený členský stát přijal zvláštní vnitrostátní předpis provádějící článek 5 této směrnice nebo že vnitrostátní právní úprava obsahuje obecná ustanovení či zásady týkající se daňových úniků a zneužití daňových režimů, které lze vykládat v souladu s článkem 5?
 - 2.1. V případě kladné odpovědi na otázku 2, lze § 2 odst. 2 písm. d) zákona o korporální dani, který stanoví, že omezená povinnost k dani z úroku se nevztahuje na „úrok osvobozený od daně [...] podle směrnice 2003/49/ES o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států“, považovat za zvláštní vnitrostátní předpis ve smyslu článku 5 uvedené směrnice?
3. Je ustanovení ve smlouvě o zamezení dvojímu zdanění, která byla sepsána podle vzorové úmluvy OECD o daních z příjmu a majetku, kterou uzavřely dva členské státy a podle níž je úrok zdaňován v závislosti na tom, zda je příjemce úroku považován za skutečného vlastníka úroku, smluvním ustanovením zamezujícím zneužití daňových režimů ve smyslu článku 5 směrnice?

4. Musí členský stát, který nehodlá uznat, že společnost v jiném členském státě je skutečným vlastníkem úroku, a tvrdí, že společnost v jiném členském státě je tzv. umělou prostřednickou společností, určit na základě směrnice 2003/49/ES či článku 10 ES, koho v takovém případě považuje za skutečného vlastníka?
5. V případě, že je osoba, která úrok vyplácí, rezidentem v jednom členském státě a osoba, která úrok přijímá, je rezidentem v druhém členském státě, a prvně uvedený členský stát nepovažuje příjemce úroku za „skutečného vlastníka“ předmětného úroku podle směrnice 2003/49/ES, a tato osoba má tudíž v uvedeném členském státě omezenou povinnost k dani z tohoto úroku, brání článek 43 ES ve spojení s článkem 48 ES právní úpravě, podle níž prvně uvedený členský stát při zdanění příjemce úroku nerezidenta nezohledňuje náklady v podobě nákladů na úroky, které příjemce úroku vynaložil za takových okolností, jaké nastaly v posuzované věci, i když náklady na úroky jsou podle právních předpisů tohoto členského státu obvykle odpočitatelnou položkou, a příjemce úroků, který je rezidentem tohoto státu, si je proto může odečíst ze zdanitelného příjmu?
6. Pokud se má za to, že společnost, která je rezidentem jednoho členského státu (mateřská společnost), není podle směrnice 2003/49/ES osvobozena od srážkové daně z úroku získaného od společnosti, která je rezidentem v druhém členském státě (dceřiná společnost), a mateřská společnost v tomto druhém členském státě zde má omezenou povinnost k dani z tohoto úroku, brání článek 43 ES ve spojení s článkem 48 ES právní úpravě, podle níž tento druhý členský stát vyžaduje, aby společnost, která má povinnost zaplatit srážkovou daň (dceřiná společnost), zaplatila v případě prodlžení s platbou srážkové daně úrok z prodlžení ve vyšší úrokové sazbě, než je sazba úroku z prodlžení, kterou tento členský stát stanoví pro pohledávky z korporační daně (včetně příjmu z úroků) za společnosti, která je rezidentem v tomtéž členském státě?
7. Pokud se má za to, že společnost, která je rezidentem jednoho členského státu (mateřská společnost), není podle směrnice 2003/49/ES osvobozena od srážkové daně z úroku získaného od společnosti, která je rezidentem v druhém členském státě (dceřiná společnost), a mateřská společnost v tomto druhém členském státě má v tomto státě omezenou povinnost k dani z tohoto úroku, brání článek 43 ES ve spojení s článkem 48 ES (a subsidiárně článek 56 ES) jako celek či zvlášť takové právní úpravě, podle níž:
- 7.1. druhý členský stát vyžaduje, aby osoba, která vyplácí úrok, srazila u zdroje daň z tohoto úroku, a stanoví, že tato osoba má povinnost odvést orgánům daň, kterou nesrazila u zdroje, jestliže povinnost srazit daň u zdroje neplatí v případě, že je příjemce úroku rezidentem v tomto druhém členském státě?
- 7.2. by mateřská společnost v druhém členském státě nemusela zaplatit zálohy na korporační daň v prvních dvou zdaňovacích obdobích a korporační daň by začala platit k mnohem pozdějšímu datu, než je datum splatnosti srážkové daně?

Soudní dvůr Evropské unie je žádán, aby odpověď na otázku 6 zahrnul do odpovědi na tuto otázku.

(¹) Směrnice Rady 2003/49/ES ze dne 3. června 2003 o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států (Úř. věst. 2003 L 157, s. 49; Zvl. vyd. 09/01, s. 380).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Dublin Circuit & District Civil Courts Office (Irsko)
dne 6. června 2016 – Director of Public Prosecutions na návrh Marie Isabel Harmon v. Owen Pardue**

(Věc C-321/16)

(2016/C 279/29)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Dublin Circuit & District Civil Courts Office